

“El cas del senyor Ledas”

"Fins on m'ha portat la fama?", "Quins camins inimaginables he pogut recórrer gràcies al reconeixement del meu públic, els meus lectors?". Sé la sort que n'he tingut. Però també estic lligat de cap i peus: la responsabilitat vers els meus seguidors m'està fent prendre una sèrie de decisions a la vida que no caldria prendre si no fos una persona reconeguda. Vaig camí de l'hospital, tinc hora amb el doctor Págos i la cap del seu equip la doctora Glacies. Guaita que són còmodes aquests tramvies "Washington" de la sèrie 1600 que han posat nous, tu! Ara, que la pujada de preus que ens van colar fa 10 anys, a l'any 1951, encara la patim a Barcelona.

- ¡El Ciero! ¡El Ciero, la prensa con la lista de la lotería!

- Ei, nen, que tens el Brusi? A mi és que m'agrada molt llegir "los Apuntes de un mirón".

- El Brusi...el Brusi... ¡Aquí tiene señor Ledas, el Diario de Barcelona! Un duro, si es tan amable el caballero.

- Aquí tens, i aquesta pesseta per a tu - em feia molta gràcia aquest nano venent els diaris, tenia una veu per cridar els titulars que més que anunciar-los els recitava.

- Bon dia doctor, bon dia doctora.

- Bon dia tingui senyor Ledas, arriba vostè tard.

- Les meves disculpes doctor, m'he quedat bocabadat amb els nous tramvies i... - comprovo el meu rellotge de butxaca - ... ostres tu! me'n vaig oblidar de donar-li corda ahir i està aturat. No sé com disculpar-me.

- No és res, les campanes de l'església han repicat no fa més de 10 minuts. Ha vingut ben preparat? Està nerviós?

- I ara nerviós! Haig de pensar que estic en bones mans, oi? - riem tots plegats. Crec que estan una mica tensos, no sóc només jo.

Mai no és fàcil passar pel quiròfan, jo havia decidit que no m'acompanyés ningú. No volia fer una tragèdia d'una cosa que hauria d'ésser natural. A més, una persona coneguda com jo ha de ser un exemple per a els seus seguidors. I volia demostrar que no tenia cap mena de por, que era un valent.

- Bé senyor Ledas, una punxadeta i.... - no vaig sentir el final de la frase.

No feia ni un mes, de sobte, caminant pel carrer, vaig perdre el coneixement i vaig caure picant fortament amb el cap amb una llamborda. Quan semblava que l'important era el cop al cap, el doctor Págos arribà a la conclusió que tenia una malaltia de les que denominen "rars". Això m'havia fet perdre el coneixement i caure. Al cap i a la fi, el cop no era res en comparació amb la magnitud de la malaltia. Quin tràngol per a un individu, enfrontar-se a la notícia d'una malaltia greu! I més sent el reflex de tota una generació d'escriptors!

- Bon dia tingui, senyor Ledas. Com es troba? Quina soneta, eh? - se sentien uns tímids riures de fons i no acabava jo de poder afinar ni la vista ni l'oïda.

- Bon dia, doctor Págos, com ens hem en sortit? - després de la meva pregunta, encara reien més fort, tu!

- Ha, ha, ha. Força bé, força bé, tot i que hauria de ser vostè qui ens confirmés si tot està bé. Com es troba? Ah! per cert, jo sóc el doctor Piztu i sóc el seu nou metge. El doctor Págos ha hagut de marxar inevitablement ha, ha, ha.

Ostres tu, quin misteri! No li veig la gràcia per enlloc a que el doctor Págos hagi tingut una urgència, a més a més, encara estic una mica estabornit, però la sala on estic sembla d'un altre hospital, les parets no eren tan blanques i les bombetes... les bombetes ara són diminutes, i tenen molts puntets de llum molt blanca... els doctors, en comptes de vestir de blanc com ahir, tots vesteixen d'un color verd horrible. Ni que fossin jardiniers!

- Faci una volteta pel carrer que li doni una miqueta d'aire i torni en uns minuts. Així se sentirà millor.

I tant! Jo no sé què està passant aquí, però en ve molt de gust marxar, tinc una sensació estranya, com si hagués succeït cap cosa mentre jo dormia que ningú no vol explicar i que a tothom li fa molta gràcia. Quins passadissos més nets! Jo no els recordava així. El terra sembla un mirall. I les lliteres? No sabia jo que aquest hospital tingués material tan sofisticat; amb unes rodes direccionals que emeten llum arran de terra en la direcció del moviment. Guaita les cadires de rodes!! Amb motor com els cotxes, però no fan soroll! I les portes semblen intel·ligents, quan s'apropa algú s'obren soles... això no pot ser, crec que l'anestèsia encara em fa veure coses que no existeixen, com pot saber una porta que hi ha un home que vol travessar-la? Igual hi ha algú a l'altra banda i m'estic jo tornant boig. M'acosto a la porta i FIUUU!!! s'obre tota sola! No pot ser! passo a l'altra banda i... Déu meu! No hi ha ningú per moure-la, però pitjor encara, a sobre d'una llitera d'aquestes "siderals" està el doctor Págos ficat dins d'una bossa semitransparent. Miro la llitera del costat, ostres, ostres! La doctora Glacies dins d'una altra bossa... Surto el més ràpid que puc al carrer.

- No penso tornar a aquest hospital, sembla que estigui maleït!

Oh la la! Els vianants no caminen, leviten a un pam del terra. La gent es desplaça sense moure les cames, com si fos màgia! Tothom té a les mans una cosa que sembla un petit llibre, però la portada canvia de color de forma automàtica. Alguns d'aquests mini llibres parlen i d'altres mostren imatges. Quina cosa! Igual és un ésser viu amb forma de diccionari, perquè n'hi ha d'altres que els analitzen amb una mena de fonendoscopi petit que porten completament dins de l'oïda! Haig d'arribar a casa i descansar, agafaré El Transversal.

- Disculpeu, la parada més propera de El Transversal?

- Com diu?

- El Transversal, per anar a Plaça Catalunya...

- Doncs no ho sé, jo crec que el més ràpid seria agafar el metro, no? Dues illes més abaix veurà l'entrada.

Suposo que vol dir El Gran Metro, però a mi sempre m'ha deixat més a prop de casa El Transversal... quina gent més rara! Ostres tu, què coi ha passat aquí? Per entrar a El Transversal hom s'ha d'enfilat per sobre dels pals aquests d'obra? I on és el taquiller? La gent, posa la mà sobre els pals d'obra i aquest es mouen sols, com les portes!! I la gent els travessa sense enfilat-s'hi.

- Ha de posar l'índex al quadrat vermell. Així el sistema llegirà l'empremta, el deixarà passar i li cobrarà - m'explica un bon home que porta observant-me una bona estona.

- Però on és el taquiller?

- Ha, ha, ha...també em demanarà pel sereno? ha, ha, ha... de quin país ve vostè?

- Jo sóc d'aquí, i ben orgullós que n'estic!!

- Tranquil, tranquil, ho deia per la roba que porta de paper i les sabatilles que sembla que les hagi robat d'un hotel, que està fugint d'algú?

- Cadascú va com vol, no? - no me'n recordava de la roba d'hospital, em reconixeran ràpidament si em busquen. L'home aquest no para de mirar el seu diccionari... i va somrient i em mira, i somriu i em mira, i Sant Tornem-hi. Finalment es torna a dirigir a mi:

- Primer de tot deixi'm mostrar-li la meva admiració pels seus llibres, senyor Ledas.

- Ens coneixem? Aquest llibret que porta no és meu!!

- Llibret? ha, ha, ha, no, no és un llibret és un tele-comunicador universal. Bé, també és un llibret, però nanotrònic.

- M'està prenent el pèl, oi? Vostè té cap cosa a veure amb l'assassinat del doctor Págos i la seva ajudant, veritat? Vol acabar amb mi també, no?

- Si té un moment li explico una coseta.

Llavors l'home misteriós agafa el seu anell de color negre i apuntant al terra aconsegueix projectar una imatge directament. Com a les pantalles dels cinemes d'estiu però en petit! i la imatge sortia de l'anell! I, per si no era suficient, l'hi parla:

- Cerca de diaris: portades de El País - després de donar les instruccions al seu anell, em mira i em somriu.

Al terra queda projectada la imatge d'un diari, no és el Brusi. A més a més les fotografies són de coloretos... i es mouen! Però què dic, sobresurten del terra i tenen volum! I els titulars es van actualitzant per segons! Miro la data 26 de maig de 2026!!!! Això és una bogeria. I de cop em senyala el titular central de la portada:

"Es realitza amb èxit la primera resurrecció d'un ésser humà crionitzat" - i continuava - "El llegendari escriptor de la dècada dels 50 del segle passat, el gran Ledas, ha estat tornat a la vida després de més de 70 anys congelat. Així ha complert el seu somni de no empitjorar la seva imatge per mantenir content al seu públic esperant, amb aspecte jove, una solució a la seva malaltia. Ha estat un èxit segons la quarta generació de metges que continuaven el cas. Està previst, desvetllar el metge que va començar amb les crionitzacions, el doctor Págos, per a que pugui veure el resultat de les seves investigacions en vida i...